

Rosa Luxemburg

Försummade plikter 1919

Alltsedan den nionde november bryts revolutionsvågorna periodiskt mot en och samma mur: regeringen Ebert-Scheidemann. Anledningen till sammanstötningarna, deras utformning och deras bärvidd har varit olika för alla de revolutionskriser, som vi upplevat de senaste åtta veckorna. Men ropet: Ner med Ebert och Scheidemann har varit ledmotivet i *samtliga* dessa kriser, och utgör den paroll, de alla klingat ut i, en paroll, som ljuder allt högre, allt mera unisont och allt mera pockande från folkmassorna.

Detta är också helt naturligt. Revolutionens vidareutveckling har blivit lidande på grundfelet den nionde november: att i spetsen för en revolutionär regering ställa sådana människor, som ända in i sista minuten gjorde allt som stod i deras makt för att förhindra revolutionens utbrott, och som efter dess utbrott ställt sig i spetsen med den tydliga avsikten att vid första bästa tillfälle kväva revolutionen.

Om revolutionen skall kunna fortsätta, om dess utveckling skall kunna framskrida etapp för etapp, så att den kan fullfölja sina historiska uppgifter: att avskaffa det borgerliga klassherraväldet och förverkliga socialismen, då måste den mur som står hindrande i vägen undanröjas, då måste Ebert-Scheidemannregeringen bort.

Detta specialuppdrag lär revolutionen inte kunna komma undan, ty i denna uppgift utmynnar alla erfarenheter från de senaste åtta veckornas revolutionshistoria. Ebertregeringens egna provokationer: gardestruppernas edsavläggelse den 6 december, det senaste anslaget mot polispresidiet den 24 december, allt detta ställer de revolutionära massorna direkt inför det kärva, nakna, obönhörliga alternativet: antingen skall revolutionen ge upp sin proletära karaktär och sin socialistiska mission, eller också måste Ebert, Scheidemann och deras anhang bort från makten.

Detta står också klart för proletariatets stora massa i Berlin och i revolutionens huvudcentra i riket. Denna klara, skarpa insikt, som varje ögonblick ropar lidelsefullt och mäktigt ur hundratusentals strupar: Ned med Ebert och Scheidemann! är den vinst, den mognad, det steg framåt, som de senaste händelserna givit oss.

Vad som däremot är långt ifrån klart är frågan om hur man skall bära sig åt för att avskaffa Ebertregeringen, hur man skall omsätta revolutionens inre mogenhet i yttre maktpolitisk verklighet, och denna oförmåga visar hur svag och omogen revolutionen i själva verket ännu är. De senaste tre dagarnas händelser har kastat det skarpaste tänkbara ljus över detta.

Att undanröja regeringen Ebert-Scheidemann betyder inte att storma rikskanslerpalatset och jaga bort eller ta fast ett par människor: det betyder framför allt att tillskansa sig alla faktiska maktpositioner och att också *behålla* dem och *bruka* dem.

Men vad har vi upplevt under dessa tre dagar? Allt vad vi uppnått i fråga om positioner är: förnyad ockupation av polispresidiet, ockupation av "Vorwärts", ockupation av WTB och av de borgerliga redaktionerna, och allt detta var massornas spontana verk. Vad har kooperationerna, som under dessa dagar gick eller låtsades gå i spetsen för massorna, åstadkommit av detta; de revolutionära förmännen och centralstyrelsen för centrala Berlins USP? De har försummat de allra mest elementära reglerna för all revolutionär aktion, nämligen:

1. När folkmassorna besätter "Vorwärts", då är det de revolutionära förmännens och centralstyrelsens plikt som officiella representanter för Berlins arbetare att omedelbart sörja för att redaktionen övergår i händerna på representanter för dessa arbetare. Var har nu dessa redaktörer blivit av? Vad gör Däumig och Ledebour, bekanta yrkesredaktörer och journalister,

som ju inte har något organ för USP:s vänsterflygel, varför har de lämnat folkmassorna i sticket? Var det verkligen viktigare att rådslå än att handla?

2. När folkmassorna besätter Wolffs telegrambyrå, är det de revolutionära arbetarorganens närmaste plikt att *använda* sig av telegrambyrån för revolutionära ändamål, att ge allmänheten och alla kamraterna ute i riket underrättelser om vad som försiggår i Berlin, att orientera dem om läget. Endast på detta sätt kan man skapa ideell sammanhållning mellan Berlins arbetare och den revolutionära rörelsen ute i riket, och utan denna sammanhållning kan revolutionen inte segra på någotdera hållet.

3. När man befinner sig i öppen strid med regeringen Ebert-Scheidemann, inleder man inte samtidigt "förhandlingar" med denna regering. Må gärna Haase-anhängarna: Oskar Cohn, fru Zietz, Kautsky, Breitscheid och allt vad dessa vankelmodiga figurer heter, ta varje tillfälle i akt att knyta nya kontakter med Ebert och kompani, från vilka de med tungt hjärta separerat. De revolutionära förmännen å sin sida, vilka har kontakt med folkmassorna, borde vara väl medvetna om att Ebert och Scheidemann är dödsfiender till revolutionen. Förhandlar man med sina dödsfiender? Sådana förhandlingar kan ju endast leda till ett av två ting: antingen till en kompromiss, eller mycket troligare – till ett förhalande, vilket Ebert och hans folk skulle utnyttja till att förbereda de mest brutala våldsåtgärder.

4. När massorna kallas ut på gatorna för att vara alarmberedda, då måste de klart och tydligt få reda på, vad de har att göra, eller åtminstone vad som försiggår, vad som göres och planeras mellan vän och fiende. I revolutionära kristider är massornas självklara plats på gatorna. De är revolutionens enda skydd, dess enda säkerhet. Om revolutionen är utsatt för fara – *och det är den nu i högsta grad!* – då är det proletariats plikt att stå på vakt där det kan utnyttja sin makt: på gatan! Redan massornas närvaro, deras kontakter sinsemellan utgör ett hot och en varning till alla uppenbara och hemliga fiender till revolutionen: akta er!

Men massorna skall inte endast tillkallas, utan också sättas i politisk verksamhet. De måste framför allt vara med och avgöra, vad som skall göras eller låtas. Ansåg verkligen de revolutionära förmännen och centralstyrelsen för centrala Berlins USP det överflödigt att framträda inför de församlade massorna på Siegesallee med sitt beslut att inlåta sig på "förhandlingar" med Ebert och Scheidemann? De hade fått ett så högljutt och enstämigt svar, att de hade tappat all lust att förhandla!

Massorna är redo att stödja varje revolutionär aktion, de är redo att gå genom eld och vatten för socialismens sak. Man borde ge dem klara paroller och visa prov på en konsekvent, beslutsam hållning. Arbetarnas idealism och soldaternas trohet mot revolutionen kan endast stärkas genom en beslutsam och klar politik från de ledande organen. Och den politiken är i dag en politik, som inte känner vacklan eller halvheter, utan endast ledmotivet: Ner med Ebert och Scheidemann! Ännu ett exempel!

Tyskland har alltid varit organisationens, organisationsfanatismens och till och med organisationshögfärdens klassiska land. För "organisationens" skull måste man ge avkall på rörelsens anda, dess mål och dess aktionsförmåga. Och vad upplever vi i dag? Under revolutionens viktigaste moment är det de berömda "organisationstalangerna" som sviker först och på det mest ömkliga sätt. Där ser man, att det är en helt annan sak att organisera revolutionära aktioner än att "organisera" riksdagsval eller val till industridomstolar enligt schema F. Att organisera revolutionära aktioner kan och skall man endast lära sig under pågående revolution, liksom man endast kan lära sig att simma i vatten. Detta visar ju också de historiska erfarenheterna! Men det gäller ju också att lära något av dessa erfarenheter.

De senaste tre dagarnas erfarenheter ropar med hög röst åt arbetarnas ledande organ: Prata inte! Rådslå inte i all oändlighet! Förhandla inte! *Handla.*

"Die Rote Fahne", den 8 januari 1919.